

Câinii de vânătoare

Traducere din norvegiană de
Ivona Berceanu

Ploaia cădea în rafale, izbindu-se în ochiurile de geam, iar stropii de apă se prelingeau și cădeau de pe marginea streșinilor pe mesele aflate afară, pe trotuar. Rafalele puternice de vânt zgâlțâiau ramurile golașe ale plopilor care zgâriau pereții.

William Wisting stătea la o masă de la fereastră și se uita afară. Frunzele lipicioase ale toamnei erau smulse de pe asfaltul ud și luate pe sus de vânt.

Acolo, în ploaie, era o dubiță. Doi tineri care cărau niște cutii mari de carton se îndreptără în fugă spre dubiță, iar apoi se grăbiră înapoi spre intrare.

Lui Wisting îi plăcea ploaia. Nu știa exact de ce, dar părea să estompeze totul în jurul lui. Îl relaxa, iar pulsul părea să i se mai tempereze.

Ritmurile suave de jazz se împleteau cu sunetul ploii. Wisting se răsuci către bar. Flăcările numeroaselor lumanări aruncau pe pereți umbre unduitoare. Suzanne îi zâmbi, își întinse mâna spre polița de pe perete și dădu muzica mai încet.

Nu erau pe de-a-ntregul singuri în încăperea dreptunghiulară. În jurul unei mese din capătul barului stăteau

Respect pentru bătrâni și căni
trei tineri. Atmosfera intimă și modernă transformase cafeneaua într-un loc în care își petreceau timpul elevii nouului departament al Academiei de Poliție.

El se întoarse iar spre fereastră. *Golden Peace*, aşa era inscripționat cu litere încrăpătate, dispuse în oglindă, sub forma unui arc. Galerie de artă și cafenea.

Fuse să dorința dintotdeauna a Suzannei. Wisting nu știa cât timp visase ea la asta. Într-o seară de iarnă, ea a lăsat din mâna cartea pe care o cîtea și i-a povestit că în roman era vorba despre căpitanul unui feribot care naviga pe râul Hudson. Toată viața lui călătorise între New York și Jersey, înainte și-napoi, înainte și-napoi. Zi de zi, an de an. Apoi, într-o zi, a luat marea decizie. A întors vasul și a pornit cu toată viteza în larg, spre marea cea mare la care visase toată viața. În ziua următoare, Suzanne a cumpărat clădirea cafenelei. Îl întrebase care era visul lui, dar el nu i-a răspuns. Nu pentru că nu ar fi voit, ci pentru că nu știa. Îi plăcea viața pe care o ducea, aşa cum era ea. Era polițist și nu voia ca lucrurile să stea altcumva. Munca sa de investigator îi conferea sentimentul că facea ceva important și semnificativ.

Își luă ceasca de cafea, trase mai aproape ziarul de duminică și privi din nou în negura toamnei. De obicei, stătea în capătul cafenelei, unde nu era ușor de observat. Dar pe o asemenea vreme, nu era prea multă lume acolo și putea sta liniștit la fereastră, fără să fie recunoscut de vreun trecător care să intre și să vrea să schimbe două vorbe. În cele din urmă începea să se obișnuiască să fie recunoscut de trecătorii de pe stradă și i se întâmplase tot mai des, de când se lăsase convins să participe la o emisiune televizată, pentru a vorbi despre unul dintre cazurile la care lucrase.

Unul dintre tinerii de la masa din fața barului se uitase la el când intrase și le făcuse și celorlalți doi semn. Era unul dintre cadetii. La începutul semestrului, Wisting fusese invitat să țină o prelegere despre etică și deontologie. Băiatul era unul dintre cei care stătuseră pe rândul din față în amfiteatru.

Wisting trase ziarul spre el. Prima pagină era plină de sfaturi pentru slăbit, avertizări că va continua să plouă și intrigile unui reality-show televizat. Ziarul de duminică rareori conținea știri de actualitate. „Știri de la conservă”, așa numea Line cazurile care erau păstrate în redacție zile în sir, câteodată săptămâni întregi, înainte de a fi publicate. Se împlineau cinci ani de când fiica lui era jurnalist pentru VG. Era o profesie care se potrivea curiozității și simțului ei critic. Se perindase prin mai multe departamente, dar acum lucra la secția de anchete jurnalistiche. Asta însemna că, uneori, echipa ei editorială viza cazuri de care se ocupa și el. Situația îi conferea un dublu rol pe care-l îndeplinea cu succes. Ce nu-i plăcea la cariera aleasă de fiica lui era faptul că munca ei o aducea prea aproape de nenorocirile societății. Wisting era polițist de treizeci și unu de ani și văzuse tot felul de atrocități și acte de violență, asta pe lângă multele nopți nedormite pe care le avea la activ. Ar fi dorit ca fiica lui să fie scutită de așa ceva.

Răsfoi paginile cu editoriale și parcurse în diagonală articolele cu știri de actualitate. Nu se aștepta să găsească vreun caz de-al Linei. Vorbise cu ea înainte de weekend și știa că e în concediu. Se bucura din ce în ce mai mult de faptul că putea să dezbată cu Line știrile curente. Nu-i fusese ușor să recunoască, însă discuțiile purtate cu Line îi influențaseră modul în care și percepea rolul de polițist.

Perspectiva ei din exterior îl determinase, și nu doar o dată, să-și reevaluateze opiniile destul de rigide despre sine. Recent, cu ocazia prelegerii ținute cadetilor, când vorbise despre cât de important era pentru încrederea și convinsarea oamenilor ca poliția să acționeze cu integritate, decentă și bună-credință, constatase că opiniile lui Line îi oferiseră argumente valoroase. Încercase să le explice viitorilor săi colegi cât de importante erau valorile de bază pentru munca de polițist. Că aceasta presupune obiectivitate și corectitudine, conduită etică și sinceritate, precum și o permanentă căutare a adevărului.

Când ajunse la programul TV de la ultimele pagini, cadreii se ridică de la masă. Stăteau în dreptul ușii și își încheiau nasturii de la haine. Cel mai înalt dintre ei căuta privirea lui Wisting, iar acesta îi zâmbi, făcându-i semn din cap că-l recunoscuse.

- Zi liberă? întrebă Tânărul.
- Este unul dintre avantaje atunci când ai vechime ca a mea, răsunse Wisting. Program de la opt la patru și liber în fiecare weekend.
- Apropo, vă mulțumesc pentru prelegerea deosebită.
- Wisting luă ceașca de cafea în mână.
- Mă bucur că ţi-a plăcut.
- Studentul dădu să mai spună ceva, însă lui Wisting îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, văzu că era Line și răsunse.
- Bună, tată! spuse ea. Te-a sunat cineva de la ziar?
- Nu, răsunse Wisting și făcu semn din cap spre cadrei care se pregăteau să plece. De ce? S-a întâmplat ceva?
- Line nu răsunse.
- Acum sunt în redacție, preciză ea.

— Nu ești liberă?

— Ba da, dar am fost la sală și m-am gândit să dau o raită pe-aici.

Wisting sorbi din ceașcă. Se recunoștea mult în fata sa. Setea de cunoaștere și dorința de a fi mereu acolo unde se petrec lucrurile.

— Mâine vor publica un articol despre tine, spuse Line și făcu o pauză înainte de a continua. Dar de data asta tu ești ținta. Pe tine te urmăresc.

2

Line auzi în ureche răsuflarea tatălui său. Plimbă cursorul aiurea pe ecranul pe care se afla articolul gata de publicare. Pe prima pagină era o fotografie cu el.

- Este legat de cazul Ceciliei, clarifică ea.
- Cazul Ceciliei? repetă tatăl ei.

Voceau îi era nesigură. Era unul dintre cazurile despre care nu dorise niciodată să vorbească. Unul dintre cele mai dificile și dureroase.

— Cecilia Linde, sublinie Line, deși știa că nu era nevoie să-i reamintească.

Pe atunci el era un Tânăr anchetator, iar dosarul acesta fusese unul dintre cele mai mediatizate cazuri de omucidere din ultimii zece ani.

Îl auzi pe tatăl său înghițind în sec și zgometul unei căni puse pe masă.

- Deci? spuse el simplu.

Line își luă ochii de la monitor. Redactorul-șef se ridicase de la birou și se îndrepta înspre scări și etajul superior. Era momentul ședinței de seară, în care erau puse la punct ultimele detalii pentru ediția din ziua următoare și se decidea conținutul primei pagini. Materialul despre

tatăl său se întindea pe două pagini și era, evident, un articol de copertă. Uciderea Ceciliei Linde era încă vie în memoria cititorilor și avea să se vândă bine chiar și acum, șaptesprezece ani mai târziu.

— Avocatul lui Haglund a făcut o cerere în fața Comisiei de Revizuire a Dosarelor Penale, preciză ea după ce redactorul-șef trecuse pe lângă ea.

La celălalt capăt al firului, tatăl ei nu scotea o vorbă. Editorul răsfoi un teanc de hârtii și-l urmă pe redactorul-șef la etajul superior. Line citi încă o dată articolul în diagonală. De fapt, ridica mai degrabă și mai multe întrebări în loc să ofere răspunsuri și ea își dădu seama că aceasta era o poveste care urma să continue în mai multe episoade, și nu doar în ziarul pentru care lucra ea.

— La caz a lucrat un detectiv particular, continuă ea.

— Ce legătură are asta cu mine? o întrebă tatăl său, dar ea înțelese din tonul vocii lui că știa prea bine ce era pe cale să se-ntâmpile.

În urmă cu șaptesprezece ani, tatăl ei fusese cel care coordonase ancheta. Între timp, devenise un polițist de succes. Era o persoană cunoscută care putea fi trasă la răspundere și avea o imagine care putea fi folosită cu succes în cadrul jurnalelor de știri.

— Ei consideră că au fost plantate probe, explică Line.

— Ce fel de probe?

— Proba ADN. Ei cred că a fost plantată de poliție.

Cu ochii mintii, ea văzu cum tatăl său își strângea degetele pe ceașca de cafea, aflată pe masa din fața lui.

— Și pe ce dovezi se bazează? se interesă el.

— Avocatul a solicitat repetarea analizelor și crede că mucurile de țigară pe care a fost descoperit ADN-ul au fost plantate.

— Au susținut asta și atunci.

— Avocatul crede că acum se poate dovedi și spune că documentația a fost deja trimisă Comisiei de Revizuire a Dosarelor Penale.

— Nu văd cum ar putea dovedi ceva, murmură tatăl ei.

— Au și un martor nou, continuă Line. Pe cineva care-i poate oferi lui Haglund un alibi.

— De ce nu a apărut acest martor până acum?

— A apărut, spuse Line înghițind în sec. Spune că a sunat atunci demult și că a vorbit cu tine, dar n-a mai fost contactat.

La celălalt capăt se lăsa tăcerea.

— Acum avem ședința de sumar de seară, continuă Line. Dar te vor suna să-ți spui punctul de vedere. Ar trebui să pregătești ce vei spune.

Tatăl ei nu mai zise nimic. Line se uită la ecran. Poza tatălui ei ocupa aproape tot spațiul. Folosiseră un instantaneu din urmă cu un an, când fusese invitat la acel talk-show. Scenele surprinse în studiouri erau ușor de recunoscut și sugerau, la nivel subconștient, că acest faimos detectiv era acum acuzat de încălcarea legii.

În fotografie, părul lui des și negru era puțin răvășit. Surâdea forțat, iar ridurile de pe chip trădau faptul că a trecut prin multe. Cu ochii lui căprui privea calm în obiectivul camerei de luat vederi. În emisiunea televizată păruse polițistul corect și experimentat, aşa cum și era de altfel, dar și un investigator preocupat și căruia îi pasă, având un deosebit simț al dreptății sociale. Titlul din ziua următoare avea să-i facă pe oameni să-l privească cu alți ochi. Privirea lui ar putea fi considerată rece, iar zâmbetul tensionat ar putea părea fals. Puterea presei urma să-l facă să pară lipsit de orice abilitate.

— Line?

Respect pentru oameni și cărți
Ea își potrivă receptorul la ureche.

— Da?

— Nu este adevărat. Nimic din ce se spune nu este adevărat.

— Știu, tată. Nu trebuie să mi-o spui mie, dar oricum va apărea în ediția de mâine.